

Een gedicht als traktatie op het nachtkastje in hotel voor het slapengaan

MAASTRICHT

DOOR JANNIE LEIJNESSEN

Nu het breken is gestopt, stilte, nieuw / gepleisterd, in de hoge gangen staat, / wereldlijker gasten zich op weelderige / bruisen strokken, in het wit van dode / zwanen, in hun nachtelijke egen rusten, / kun je als je ernstig luistert, aan de stender / in je oor, de slaap van de oude muren horen...

Met deze dichtwoorden van de Limburgse dichter Paul Hermans in gedachten kan een gast in het Kruissherenhotel de nachtrust op een aangename manier aanvangen. Bewust van waar hij logeert.

De hotelkamers ademen niet alleen de sfeer van het voormalige Kruissherenklooster: gedichten over het klooster of een historische foto laten de gast beseffen dat hij in Limburg verblijft. Want vaak zijn hotelkamers overal ter wereld hetzelfde en is er tussen hotelkammermuren geen verschil, of je nu in Berlijn, Amsterdam of Bangkok slaapt. Speciaal voor het nieuwste hotel van hotelier Camille Oost-

Elke kamer in het Kruissherenhotel heeft naast een uniek kunstwerk nu ook een eigen gedicht. En alle zestia, speciaal voor het hotel geschreven en verzamelde gedichten liggen gebundeld op het nachtkastje.

Een primeur in het hotelwezen.

wegel hebben acht Limburgse dichters een gedicht geschreven. Naast Paul Hermans lieten Frans Budé, Wiel Kusters, Joke van Leeuwen, Enma Crebolder, Leo Herbergs, Rouke van der Hoek en Hans van de Waarsenburg zich inspireren door het voormalige Kruissherenklooster om de hotelgasten op hun kamer te verrassen met poëzie.

Naast de acht Limburgse gedichten zijn er 52 andere gedichten voor het hotel geselecteerd die elk op een standaardje in de kamers te lezen zijn. Elke kamer heeft nu naast een uniek kunstwerk ook een eigen gedicht. De zestig gedichten liggen gebundeld op het nachtkastje, zodat de rest de hotelgast niet onthouden wordt. In het Frans, Duits en Engels, want de buitenlandse gasten mogen niet verstoken blijven van deze Nederlandse poëzie.

Die vertaling is belangerijk. ee-

zien de internationale uitstraling van het hotel, vindt initiator van het poëzieproject Philip Houben. De oud-burmeester van Maastricht is op het idee gekomen om de gasten van het Kruissherenhotel niet alleen naar kunst te laten kijken op kamer maar dat „ze ook gevoed worden door het

woord“. Houben vindt dat er bij de mensen meer boeken op het nachtkastje mogen liggen. „Vlak voor het slapen gaan is vaak het enige moment van de

Het hotelkamergedicht op standaard.

foto Johannes Timmermans

dag dat je de rust hebt om te lezen. Wat is er mooier dan voor het slapen gaan je te laten inspireren door een paar mooie gedichten.”

dichters om zich te laten inspireren door het klooster. De bekende bloemlezer Jozef Deleu deed hij het verzoek 52 Nederlandstalige gedichten te

Reiziger hebben, door hun tijdelijke aanwezigheid, geen tijd voor een lang verhaal, zodat een gedicht de perfecte literaire vorm is om in een hotel aan te bieden. Tijdloos, gericht, bondig, inspirerend. Als voorzitter van de Stichting Monumentaal Erfgoed Limburg benaderde Houben de Limburgse

selecteren met als thema Het Huis. „Dat is een heel breed onderwerp, zodat er een ruime keuze in de poëzie was. Toch is er een link met het hotel en spreekt het iedereen aan“, legt Houben uit. Want de gast is van huis, gaat naar huis en het hotel biedt een thuis. Of zoals Hans van de Waarsenburg het verwoordt:

Dit is een welkomthuis- / Kamer voor de reiziger / Die spiegel en tijd niet / Schuwt, slaapt in woord. / Of sonoor monniken- / Gezang hoort. Dit is / Een welkom thuis, dicht / Bij een volgend vertrek.

Camille Oostwegel vindt de dichtbundel schitterend. „De kruissheren zouden er trots op zijn. Dit past immers in hun traditie van boekdrukkunst.“ Helemaal verrukt is hij dat het gedicht 'Een oud vers' van zijn favoriete dichter L.W.F.

Werumeus Buning in de bloemlezing staat. „De enige culinaire dichter van Nederland.“

De Limburgse hotelier wil de gedichtenbundel exclusief voor het Kruissherenhotel houden. Maar het is geen vervanging van de bijbel op de hotelkamer. Of die naast de dichtbundel komt te liggen, weet Oostwegel nog niet. „De bijbel hoort in een klooster te liggen.“

Het zou een mooie aanvulling zijn in de contrastrijke kamers van het Kruissherenhotel waar verleden, heden en toekomst op elkaar botsen en smelten. Of zoals Joke van Leeuwen dicht:

Hun huis was niet hun huis, / hun hemd was niet hun hemd, / hun brood was niet hun brood, / hun vrede was geen vrede.

Zo wagen zij wat zegen zei, / geronnen offerbloed, dat in de / kloosters van hun hoofd deed / wrakken aan het wrede.

Zo zweenden zij hier in hun geij / van onwetendheid te weten. En / wij, waar zullen wij, waar / zullen wij nu alweer, / met voor en na, waar zullen wij vanavond eod aan eten?

DELEMBURGER 26/3/05